

El cas de Joan Anglora

per Joan Puig i Ferrer

Una nit de novembre que ja començava a fresquejar, Joan Anglora, després d'haver sopat, deixant la dona i les dues filles a taula, amb el menut que ja hi dormia de colzes, anà a la finestra a fumar una cigarreta. Li agradava, abans de ficar-se al llit, mentre el cos reposa de la jornada, fer treballar una mica el pensament, rumiar-se les seves coses.

Joan Anglora, als cinquanta anys, era fort i lleuger. Ni el sol d'estiu a migdia li llevava les ganes de treballar, ni les matades d'hivern li encomanaven l'emperament del llit. A mitja horeta de Reus, tenia una finca que ell mateix creava tot l'any. Li abastava per viure amb els seus, sense necessitat d'anar a jornal. De tan gerda i polida, la finqueta semblava un jardí. Hi havia horta i fruiters, vinya, oliverar, un bé de Déu d'avellaners que encantava, dues belles nogueres que feien nous per tot l'any i una dotzena de garrofers d'aquells que semblen castells de verdor en mig les terres de conreu. Un sol mal tenia aquella finca nodridora. Com era molt a prop de la vila i arran mateix de la carretera, ella, amb la seva variada producció era la temptació dels passants. Per bé que l'Anglora fos home pacífic, s'havia hagut de comprar una escopeta a fi d'engagar de tant en tant un tret inofensiu que donés a comprendre als lladres d'ocasió i als empedernits en el furt, que l'amo d'aquelles terres fecundes sabia defensar els fruits de les seves sours.

La caseta de Joan Anglora, s'aixecava a la mateixa carretera que mena al seu troc, a les portes de Reus, tocant a la barraca dels burots. Una lluna dolça i fina de Tots Sants feia recordar la imatge fantàstica del Comendador. La carretera estava migparada en una faixa de claror i una altra de fosca. Joan Anglora, a la finestra blanca, feia aquella nit els comptes de la vella: tant que han donat les avellanes, tant que hem collit de vi, tant que donaran les olives... Així comptava, sense ploma ni paper, d'aquella manera que els comptes mateixos, amb més imaginació que precisió, agafen certa encolada de poesia.

—Bah! Per Nadal en parlarem millor,—es digué l'Anglora—per Nadal que tots els fruits hauran entrat a casa.

De sobte, per la faixa d'ombra, arran de les cases negres de l'altra banda de la carretera, veí passar un home de pressa. I el seu pas li semblà fortuït. El cor té intuïcions, endevinaments que el pensament més vigilant no copsaria. Tot seguit pensà en les seves olives que ja negreaven. Les olives! Feia dos o tres anys que les hi espavilaven massa. Hi havia dies, que en arribar a la finca, es trobava amb quatre o cinc olivers netament munyits. No pas com els tords i les grives que al cap de desembre n'hagin devorat un sac. Els lladres, quan s'hi posaven, semblava que hi haguessin passat amb una pinta, deixant una escampadissa de branquillons a terra i una desolació a dalt de l'arbre, que feia pietat.

Veí acostar-se un altre home, tombà pel camí d'ombra. L'Anglora s'amagà de la lluna, per espiorar-lo. Ah, Déu! Ah, Déu! Si per grives i tords tenia perdigons, per què no en tindria per aquests qui feien el camí de l'ladre? Passà un tercer, amb el mateix posat dels altres i com ells li semblà sospitosos. Aquells homes li anaven a pendre les olives. Mirà dalt del cel, com si els estels li haguessin de confirmar les seves aprensions, mirà el rellotge. Encara hi havia dues hores de lluna. Com les veurien, els lladres, les olives amb aquella blancor de nit. I com veurien, de lluny, tota ombra movida que anés a perseguir-los. Però com els veuria, a ells, dalt de les branques, més bé que als tords de dia, qui prèviament s'hagués arracat per engegar-los uns trets. Era qüestió de guanyar-los per mà.

No dubtà gens. Corregué al menjador, prengué l'escopeta, cartutxos de perdigó i bala i sense escoltar els consells de la dona i les filles, saltà enfora la porta i enfilà per un vialot que sortia al camp, abandonant la recta de la carretera, blanca de pols i de lluna en mig de les vinyes.

Drecera enllà, i deixant-la quan feia una mica de torta per saltar marges, vinyes, regadius i matolls, l'Anglora es deia a si mateix:

—Per molt que corrin, no hi arribaran primer que jo. Jo no tinc por de despertar les sospites de ningú; vaig al meu dret, a defensar el que és meu. Ells van al furt, porucs i amagadissos, com uns lladres que són. No correran, per no fer massa soroll. Mai el pit enguní ni les cames tremoladisses del lladre tindran el braó ni la lleugeresa de l'home honrat.

En haver passat el llindar de la finca per la part alta, pujà a un garroferàs que com una torre la dominava tota: l'oliverar allí mateix, en pendis; el torrent frondós al peu i a l'altra banda l'avellanar en plana i coster suau. Tot era silenci i encantament per aquells volts. Ni una veu, ni un pas, ni un xiscle d'ocell, ni un alé d'aire, ni un sospir de res. Es ben situà de cara a les oliveres. Des del brançatge negre i alt, com des d'un espill, veia la superfície polida i unida de l'oliverar, com si fos un llac platejat. Al lloc on es mogués allí tiraria. Demés, per silenciosos que els lladres arribessin, bé parlarien per distribuir-se el treball furtiu i la nit era tan quieta que s'oïria l'aleteig d'un mussol.

Passà temps, poc, no pas un quart, per bé que a Joan li semblés una hora. Potser no vindran—es digué. Més d'un nit havia anat a fer centinella dalt d'aquell mateix arbre espès com una mata. Però mai, mai els lladres s'havien presentat, com si l'haguessin espaiat en sortir de casa amb l'escopeta a l'espatlla.

S'oïren passes que s'acostaven. No s'havia enganyat. Es posà l'arma a punt, la culata al pit, el gallet aixecat, per tal d'engallar així que el lladre es posés a tret. Tot d'una s'oï una fregadissa de branques baix de l'arbre on ell s'ajocava i un home es plantà d'un cop davant d'ell.

Passaren uns minuts. Què feia aquell home allí tot sol? Aniria sense companyia al furt? Jo no tiro fins que el vegi robar—es digué l'Anglora ben ser.—Potser que no sigui un lladre. I pensava encara: Ja és casualitat, també. Potser m'ha vist arribar i ara em cerca per engegar-me un tret.

Començava a tenir una mica de por. De sobte, es tornaren a oir passes i tot seguit un altre home penetrà sota el garrofer.

—Ah! Ja és això, ja. Ara ja sé que van per les olives, es digué Joan Anglora. I apretà fort l'escopeta.

Els dos de sota l'arbre no s'havien saludat amb paraules, sinó amb un murmurall entre dents:

—Hum!

—Hum!

—Ja us clavaré bon hum!—pensava l'Anglora, esperant veure'ls encaminar-se cap a l'oliverar per fer foc.

—Què fan aquells que no vénen?—digué l'un, Encara n'esperen d'altres.—pensà l'Anglora. Ai pobres olives meves, si no arribo a venir. Però que estrany, no porten sacs ni borraços. Deuen dur-los ells altres i per això aquests no comencen.

Tot d'una, amb més fressa de brançatge, gairebé amb fúria, n'entraren dos més sota el garrofer. Talment els tords i les merles que a sol ponent van a jòc i s'afuen ara sols, ara de dos en dos a l'arbre més abrigat de l'encontrada, aquells homes arribaven cercant l'emparr d'aquella tenda de negres branques. I talment que a les merles i als tords el caçador els atalaia des d'un amagatall, l'Anglora els esperava amb una mica de tremolor al cor, sinó que aquesta vegada el caçador era dalt les branques i els rapinyaires sota d'ell.

—Qui mana?—digué una veu robusta.

—Només l'Andreu del Xic.

—Massa tocatardà, també.

—No tant com us penseu!

Un altre home entrà sota el garrofer, esbufegant.

Dones ja hi són tots—pensà l'Anglora. Tanmateix anava creixent la seva por. Jo, tirant molt dret—es deia—tot lo més en socarrimaré un parell. Els altres tres, si porten pistoles, em rostiran aquí dalt com un mussol a la branca. Perquè, si són una mica valents, no pararan fins a trobar-me, i això els serà feliç, sobretot si algú d'ells veu d'on surt la fogonada, i si no, el fum massa que em delatarà... I començà d'entrar una estranya gelor a les cames.

Però què era allò que sentia? Aquells homes no anaven per les olives, sinó per un altra feta més grossa.

—Els dos mossos ens esperen—deia un.—

Trobarem la porta del corral oberta.

—S'havia hagut de pensar amb el sereno.

Si veu desconeguts al poble...

—Els dos mossos cal tirar aquest barranc amunt, per l'ombra que fa l'arbrada. Abans d'una hora som davant d'Almóster. Del barranc saltem a la vinya, de la vinya a l'hort i d'allí al corral. La finca toca al barranc, la casa dona al raval del poble. Quan hi entrarem, ja s'haurà amagat la lluna. Tot està molt ben preparat pels dos mossos.

—I vols dir que hi ha tant de diner?—féu un.

—Abans d'ahir l'amo cobrà les avellanes. No fa una setmana que cobrava el vi. Potser hi ha més de sis mil duros a la casa...

—No tindrà aquest diner al Banc?

—Si hom no s'enterés abans! Si es fessin coses com aquesta a la babalà! Demés hi

ha molta plata i or en coberts i joies i vestits de preu...

L'Anglora s'aguantava el sospir angüniós. Ja no tenia esma de tirar. Un moment li semblà que l'arma li queia dels dits. Desitjava que aquells homes fugissin tot seguit, per tal que acabés el neguit insuportable que l'enlaia. Si allò durava massa, la seva mateixa nerviositat el podria perdre.

—I si hagués picat l'espia?—preguntà un.

—Quin espia vols que hagi picat? Dos mossos són nostres. El majordom és a Festa Major fora vila...

—Qui hi ha més a la casa?

—L'amo, la dona, dues criatures i una criada vella. Una que en tenen de jove, no dorm a la casa.

—I si hi ha alarma, posem per cas?...

—No n'hi pot haver.

—Si es desperten i criden...

—Foc, no hi ha més remei—digué una altra veu.

—Res de foc—oposà un, imperatiu.—Ganivet i res més. Que no s'ens acudí treure la pistola, si no en cas que siguem perseguits.

Ah, Déu! Era un cop amb totes les de la llei. A l'Anglora la pell no li tocava al cos.

Les cames li tremolaven. Un peu se li havia enrampat. Una suor freda li regalava pel front. Els ulls li feien llumenes. Les oïdes li zumzeaven com si tingués un rusc al cap. Ja no comprenia el que parlaven aquells homes. Li semblava que anava a caure damunt d'ells, que els peus li relliscaven. Sentia la gelor de la mort que arribaria en fer un respir, un estornut, un moviment involuntari, amb un cruixit de branques...

—I sobretot, és qüestió d'enmascarar-se en arribar a les parets de la casa—digué el qui semblava comanar.

—Jo porto una careta—féu un.

—Res de careta; te la poden arrancar d'una esgarrapada i et coneixen com jo a tu. I abans de fer sang, amordaçar i lligar, si pot ésser no ferir ni matar a ningú. Ara calguí.

I en cas d'escapada, cadascú al seu cau. I aquell a qui enxampin, que no provi de cantar, perquè se'n farà la pell un dia o altre.

L'Anglora, qui els veia allí sota mateix, tant aprop que amb l'escopeta allargada els hauria tocat al cap, patia uns moments inabarcables d'angoixa mortal. Si s'adonés de mi—pensava—em faran carn de llangonça. Jo seré la primera víctima. Perquè no s'en van, Déu meu! Què esperen?

—Anem. Es tard—digué un.

—No; no és tard—respongué un altre.—No es pot fer res abans de les dotze. A les onze l'amo torna del cafè.

Calla esperar encara? L'Anglora defallia. La nit era tan plena de calma que no es movia ni una fulla. Almenys hagués fet un vent ben fort, eixordador, que s'hagués emportat els sorolls lleus. Però no; ell mateix s'oïa respirar. I al seu esperit i al seu cos s'hi feia una rigidesa extrema, una tensió de voluntat de nervis que ja no podia durar més. Els muscles de la cara li feien mal de tanta tivantor. El cor li batia tan fort, que s'havia de posar la mà al pit com per calmar un dolor. Potser era qüestió de cridar pietat...

Tot d'una s'oï una veu que deia:

—Res de cigarrets que ens podrien delatar. Tot lo més un glop d'aiguadent, que això no fa senyal. Anem!

Es passaren de mitja en mitja una garrafeta i els cinc homes davallaren com ombres esmunyides cap a la negror del barranc.

L'Anglora oïa que llurs passes es perdien en la nit. Sentí que començava a reure.

Romangué encara un moment immòbil, un llarg moment tal vegada, perquè tot d'una es digué: Què faig ara aquí? Què faig com un estaquirot?

El cas era que no sabia moure's. De sobte s'avergonyí d'ell mateix en sorprendre's mastegant la seva por, com un ocell envescat qui en lloc de fer un violent esbatec d'ales per empendre el vol, s'entortolliga poruc amb les busques.

—Prou n'hi ha!—es digué.—Ja has estat massa covard de no saber engegar uns quants trets a temps.

I davallà del garrofer decidit a fer quelcom per impedir la malfeta que aquells homes anaven a cometre. En tocar a terra, encara hagués d'aportar a la soca del garrofer una estona després, pegant a córrer cap a Reus, per tal d'avisar el Sometent i la guàrdia civil.

Però les cames no li obien, eren de plom. Se li apesantaven els peus a terra com quan hom camina per un fang argilós i s'enduen un pa de terra a cada sabata. Tot d'una, veient el caseriu d'Almóster, allà al peu de

UN BELL MARBRE CULTURAL

No és pas tot divertiment i menges en excursionisme. L'excursionisme terral, que té un pare tan honorable i digne en l'Aguiló, sovint sap donar-nos sorpreses com la que representa aquesta placa que hom troba, anant de camí per una de les nostres més superbes muntanyes: el Montsant.

Fa bo de veure que, mentre a ciutat floreixen obres com la de «Bernat Metge», a Muntanya floreixen màrbres com aquest que en sol, en pluja o en vent, en clara llum o en fosca nit, assenyalen les monjoies de la cultura del poble que lluita i avença, donant-se les mans.

Tamany: 38 X 27. — Any 1873. — Impremta Josep Miret.

DIARIS, PERIÒDICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC., APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇÀ

Robinson.—Tamany 38 X 27. Fundat a Barcelona l'any 1873 (col·lecció del senyor Bianch). Impremta de Josep Miret, carrer de Cortès, 289 i 291. Periòdic satíric de tendències lliures, de caràcter anticlerical, propi d'aquella època d'anticlericalisme mordaç i eridaner.

Tamany: 38 X 27. — Any 1882. — Tipografia Española.

L'Avi Vell.—Tamany 38 X 27. Fundat a Barcelona l'any 1882. Tipografia Española, carrer de l'Hospital, 87. Periòdic festiu i satíric d'aire cassolà i dretista, en lluita oberta amb els "mestissos", cèlebres en aquella època de manifestacions i contramifestacions político-religioses.

llibres & lletres

—El primer centenari de la naixença de Marian Aguiló ha estat celebrat amb escaients escrits per tota la premsa catalana. L'homenatge celebrat a Mallorca, amb parlaments de Pompeu Fabra, Josep Maria de Sagarra i Joan Alcover, fou digne de l'alta personalitat.

—Ha sortit el llibre de Josep Pla, "Coses vistes". A hores d'ara ha obtingut un franc èxit de llibreria. La crítica se n'ha ocupat amb preferència.

—El setmanari "Baix Empordà", de Palafrugell publica un article prenent part en la debatuda qüestió de la prosa i de la novel·la.

—El poeta Gabriele d'Annunzio ha hostatjat en la seva retirada fins a Mussolini.

—J. Tharrats, de Girona, publica un llibre de sonets, titulat "Les ofrenes espirituals", amb un pròleg de Gabriel Alomar.

—La Biblioteca Sabadellenca té en preparació la publicació de les obres catalanes de Felip Sardà i Salvany.

—Ha sortit el primer número de "La Revista dels Llibres" amb notes i recensions de tot allò que fa referència a bibliografia catalana.

—Ramon Serra i Toret té una novel·la en preparació.

—Josep Carner ha donat a les caixes un altre llibre de versos, la notícia del qual ja havíem donat en número anterior. Té per títol "El cor quiet".

—Els Ateneus de Girona i de Lleyda han realitzat diferents actes culturals: notables conferències, lectures, exposicions i altres.

—"El Dia" de Terrassa publica un article comentant la personalitat de Ramon Lull, en les seves relacions amb el Papa Pius XI.

—"Diari de Mataró" inaugura una secció de "Contes de capvespre".

—"Le Figaro" de París sota la signatura de Robert de Flers, ha obert una enquesta els termes principals de la qual són: "Quines us sembla que són les direccions i les tendències de la poesia actual? Quines són les influències que s'exerceixen damunt d'ella?"

—La Biblioteca Balmes ha publicat uns altres volums de les obres completes de l'insigne filòsof.

—Dissabte es celebrà el tercer sopar anual de la Fundació Bernat Metge, amb assistència del seu fundador Francesc Cambó.

—"Aires de la Conca", periòdic de Montblanch publica una exquisida reproducció d'un plànol de la duca vila a l'any 1640; es tracta d'un plànol fet per l'enginyer francès Beaulieu en la guerra de Separació.

Del balconet estant

Aquesta setmana, havem posat els nostres millors amb motiu de la tercera celebració anual de la Fundació Bernat Metge. Aquesta festa, escaiguda enguany, a les vigílies de la Pasqua de Pentecostes, que és la Diada de les Llengües, pren tot un aire simbòlic.

Hi hem abocat, naturalment, els millors flors de la pensa i del cor.

L'enginy humà té parèntesis tanmateix divertits. Vegeu-ho en aquest cas de "Geografia amorosa" que hom ens traei:

Quan un home estima una dona i no troba manera de posar-s'hi en relació, l'home representa una illa.

Si troba qui el presenti a la ninfa és una península.

L'individu mitjançant que és una porció de terra que l'uncix el continent és l'istme.

Si la noia té una amiga que coneix la vostra passió i l'aconsella que us correspongui, l'amiga, entrant en el mar de les vostres il·lusions, és un cap.

Si en lloc d'una amiga, és una tia o parenta, persona elevada, llavors és un promotori.

Si aconseguim el consentiment de la mare i que ens defensi de les furtes del pare, aquella persona és un port.

Tot totom en el qual poguem trobar la noia, a l'empòr de qualsevol compromís amb els seus pares, s'anomena "ensuada".

Quan ens posem en comunicació amb ella, per medi de la serventa, és un estret que uneix dos mars.

Els obstacles que ens posen per arribar fins a la noia s'anomena barra.

La persona a qui confieu una missió prop d'ella, és una embocadura.

I quan ens trobem en plena possessió de l'objecte adorat; llavors... és... la mar!!!

Erudició i Cultura

Conferències fetes

"L'OBRA DELS EXERCICIS ESPIRITUALS enfront del problema social", a Terrassa, al Teatre Principal, pel Rnd. P. Vallet, S. J., dia 24.

"CONVENIENCIA DE FOMENTAR la lluita contra les mosques", a l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya, pel doctor Luis Moragas Pomar.

"IMPRESSIONS D'ANGLATERRA", A Reus, al Centre de Lectura, a càrrec d'En Ramon Pallejà, dia 25.

"JAUME TIO I NOE: EL SEU temps, la seva vida i les seves obres", a l'Acadèmia de Bones Lletres, pel senyor En Francesc Mestre i Noé, dia 26.

"TORNANT DE TERRA SANTA", segona conferència, amb projeccions, descriptiva Roma, Assis, Florència, Pisa i Gènova, a càrrec del doctor Josep Salvany, al Centre Excursionista de Catalunya, dia 27.

"LES CONCEPCIONS BACTERIOLOGIQUES de la tuberculosi. Estat actual i tres casos de cesària per estretor pèlvica", a l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya, a càrrec dels doctors P. Domingo i B. Guileria, dia 27.

"L'ALTAR CRISTIÀ: COM ERA I com hauria d'ésser", a l'Associació d'Eclesiàstics per a l'Apostolat Popular, a càrrec del Rnd. doctor Manuel Trens, professor d'Arqueologia Cristiana i conservador del Museu Diocesà, dia 28.

"NAPOLEO", CONFERENCIA AMB projeccions, a l'Institut Francès, pel senyor J. Cazes, dia 28 del passat.

"EL LLEGENARI POPULAR CATALÀ", al Centre Excursionista de Catalunya, pel soci Sr. Rosend Serra i Pagès, dia 28.

"TUBERCULOSI PULMONAR", A LA secció de Jovenut del Centre Moral Instructiu de Gràcia, segona conferència, a càrrec del soci senyor Pere Tarrés, dia 28.

"EXCURSIONS PER NAVARRA", AL Centre Excursionista de Catalunya, pel senyor comte de Castellar, dia 29.

"EL POBLE BASC", A GIRONA, A l'Ateneu, a càrrec del catedràtic d'Antropologia de la Universitat de Barcelona, doctor Aranzadi, dia 29.

"EL TREBALL DE LA DONA I DELS infants", continuació del curs sobre "El codi rus del treball", a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, a càrrec de l'advocat En Francesc Hostench, dia 29.

"LA CONCEPCIÓ DE L'HOMME I DE LA vida d'Orient, Psicologia i Moral. El socràtic i el moralisme post-aristotèlic. L'ètica del neoplatonisme i el misticisme oriental", continuació del curs de "La Filosofia comparada de l'Orient i de Grècia", pel catedràtic En J. Serra Hunter, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, dia 29.

"EL MALESTAR SOCIAL. CAUSES I remeis", a la Societat Vegetariana Naturista de Catalunya, per En Marcellà Rico, dia 29.

"ELS COMENÇOS DE LA MINERIA I la metal·lúrgia de la península Ibèrica, i Notes de prehistòria de Madrid i Burgos", a càrrec dels senyors Josep de C. Serra, i J. M. Santolla, al Seminari de prehistòria de la Universitat, organitzada per l'Associació Catalana d'Antropologia, Etnologia i Prehistòria, dia 30.

"EL PROBLEMA DE LA TUBERCULOSI", al Col·legi de Metges, a càrrec del doctor Torras Talamà, dia 30.

"LA MUTUA RAMON LULL", A TARRAGONA, a l'escola del mestre En Pau Delcós, a càrrec del mestre de Barcelona En Llorenç Cabós dia 31.

"PREHISTORIA I ORIGENS DE LA humanitat", amb projeccions a l'Institut Francès de Barcelona, a càrrec de Maurice Fauré de Lamalou, cap del Laboratori de la Facultat de París, dia 31.

"COM ES FA UN RELLOTGE DE sol", a l'Institut d'Alumnes i ex-alumnes de l'escola complementària d'oficis. Districte cinquè, organitzada per l'Institut Narcís Monturiol, dia 2 de juny.

"GENESI, DESENROTLLAMENT I ensenyances de la Revolució francesa", a la Secció de Cultura de la Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç, a càrrec del senyor N'Albert Aussignac, dia 2. Cada dimarts durant el mes de juny, aquest senyor donarà una conferència pública sobre Història Contemporània.

EXPOSICIONS

DE FOTOGRAFIES DEL TEMPLE DE SANT JOAN de les Abadesses, al Centre Excursionista de Catalunya.

DE TELES PINTADES, DE LES SENYORETES Carme, Roser i Regina Cortés Lladó, a les Galeries Laietanes.

D'AIGUAFORTS I PINTURES A L'O.L.I. del senyor Guillem Bergnes, a les Galeries Arenas.

DE DIBUIXOS I PINTURES DE L'ARTISTA Callicó, a les Galeries Laietanes.

A LA PINACOTECA, EXPOSICIÓ DE pintures del pintor mallorquí F. Aguiló Torrandell.

ESCENES PASQUALS

—Mira-te'ls, ja vénen!
—Gràcies a Déu, em creia que us havíeu adormit!

—Ca, és que el vigilant no vigilava i el sereno estava núvol, i...

—Bé, anem depressa, teniu els bitllets?

—No encara.

—I qui us fa venir tan tard sense bitllets a agafar el tren en dia de Pasqua!

—Guaitau!

—Qui és aquesta colla de les barretines?

—L'Ocellat Festiu", Cor de caramelles que van a menjar-se el be a Mas-Rampinyo.

—Mira, ara vénen els del Grup L'Esperdenya.

—I aquells d'allà, qui són?

—Els "Saltamarges Sempre Amunt" que van a les muntanyes desiertas de La Garriga.

—Ara, ara vénen els nostres. Nois quines motxilles! Ara és hora d'arribar! Que ja porteu bitllet?

—No.

—La farem bona! I amb les cues que arriben fins a cal Peret!

—Qui és l'últim de Ripoll?

—Vostè.

—Ja ho sabia.

—Doncs calli.

—Nois quina cua! I ja són les sis menys deu minuts!

—Tu, on van aquells amb els skis?

—A Vich.

—Hi ha men?

—Sí, a "La Sibèria", fàbrica de llonganisses.

—Ja tanquen l'andén! Them feta bona!

—Mira ara obren una altra taquilla, correm-hi!

—Quatre tercers per Ripoll.

—Aquí és para Zaragoza.

—Estem llestos. I ja marxa el tren!

Nang, nang... Hi... hi... hi... Xuf... xuf...

—Adéu excursió!

—Sabeu què podem fer? Anar-hi a peu!

—Ja està dit, carrer de Ribes amunt. Un, dos... un... dos... Clot, un minut!

—Al cap de dues hores:

—Veus, ja som a Montcada! Quina fresca! Quina verdor!

—Tu! Quin tren és aquell que puja?

—El que se'n ha escapat!

—O! Goita els de l'"Ocellat Festiu" i l'"Esperdenya"! Anem a l'estació! Quatre tercers Ripoll! Ja som al tren.

—Quina velocitat! Visca la Companyia del Nord!

—Visca...!

I. ERA

(Retall d'humor casolà d'altre temps, que sembla una mica també d'avui).

VOLVES

Diu en Josep Pla a les "Quatre paraules" que encapalen el seu llibre aparegut suara: "...pel que serveixo, realment, és per viure sense treballar, per llegir coses agradables, per xerrar i anar a passeig, amb el bastó i el cigarret als llavis."

A tot això no hi ha res a dir, però, això d'anar a passeig amb el bastó—a més del cigarret—als llavis, no ens ho acabem d'empassar.

Fa un quant de temps que els barcelonins, entre aèries i terrestres no guanyem per desgràcies.

Per posar-nos ben bé a to, solament ens manca un petit terratrèmol...

A Madrid està molt estesa la indústria dels captaires professionals.

Els de Barcelona (ciutat tan laboriosa), amb tot i llurs znegats esforços, no han pogut pas igualar-los en perfecció i martin-gala.

Trotsky ha tornat a formar part del govern soviètic.

"La cabra avesada a saltar, salta i saltarà".

I, suposem que la propaganda resta igual o pitjor.

La qüestió del Marroc ha promogut formidables aldarulls a la Cambra dels Diputats francesa. Això són els avantatges de tenir Cambra dels Diputats; es gasta molta de saliva, es senten coses de grans dimensions i, aparentment, res. Tanmateix no són els francesos allò que es diu *pratiques en la matèria*.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

No em negareu—intelligent lector—que a la Companyia de la Catàstrofe, les coses li van bé.

G. A. LL.

IMP. ALTÉS

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS i TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.

CARRER CORTS CATALANES
460. Radio-Telefonia.—"BOMBETA MINERVA".
451. Inst. elect. aigua i gas.—RAFAEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS
102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER
65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novel·les escollides

CARRER COMTE ASALTO
15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEF MACIÀ.

CARRER BOTERS
4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
1. C. FONT. Mantonsa Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28. pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI
2 i 4. Raspalleria Moderna.—FERRAN MAURI.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.

13. 2. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14. pral. Fca. Plisats.—BRUTAU i MOXO.

CARRER DE SANT PAU
3. Camiseria del Llico.—JOAN VALLVÈ.

CARRER BALMES
126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.
RAMBLA DE CATALUNYA
15. Pelleteria "La Siberia"—J. TICO.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA
2 i r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILA
66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA
22. Ganiveteria i perfumeria.—VNA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU
29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA
18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SARAT.

CARRER JOVELLANOS
4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. PICAZO

RONDA SANT ANTONI
60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN
140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÓS.
193. Llamp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL
460. "Radio Iris"—J. B. MODOLELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 513-S. P. - BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNÍ DE Noya

ÉS EL MILLOR XAMPANY

APARELLS I ACCESSORIS PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONS DE CAUTXÚ - BITLLETES
COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - **PILOTES I JOGUINES TOT GOMA**
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORRÓS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS
PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

Solingen-Paris-Barcelona

(Casa fundada per R. ROCA)
JOSEP ROCA

Navalles i Màquines d'afaitar
assegurades
Ganiveteria — Tocador
Taller d'esmoiar tota mena d'eines
PLAÇA DEL PI, n.º 3

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS—AUTOTIPIAS

PARAIGÜES :: OMBRELLES

VANOS
BASTONS

J. CARDÚS

PORTAFERRISA, 10

BARCELONA

Oficina de còpies **CASA RENÉ**

Circulars - Treballs en retalla - Rapiditat, bon esment i economia
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÈFON 4525-A - BARCELONA

Dolços, dolços, dolços fins
per llepar-vos-hi els deu dits.
La casa més llinarina
la Casa Esteve Riera.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pla de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.
TELÈFON A 2706.

CARRER DE MALLORCA 507 i 509:
TELÈFON. C. 2.

BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo
a totes les llibreries

2 PESSETES

IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA

A TOTES LES LLIBRERIES

PREU: 3'50 PTES.

TELÈFON
A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1389

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Biblioteca de Llonganisses

i Hemeroteca General

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)